

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonicih rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Bártovou ve věci

žalobkyně: **CreditKasa s.r.o.**, IČO 04823541
sídlem Hradecká 2526/3, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Matoušem Hrabalem
sídlem Vodičkova 791/41, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: [REDACTED], narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

o zaplacení částky 22 900 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni částku 12 000 Kč v pravidelných měsíčních splátkách po 1 000 Kč splatných vždy do každého 25. dne v měsíci počínaje měsícem následujícím po právní moci rozsudku, pod ztrátou výhody splátek.
- II. Žaloba **se** co do částky 10 900 Kč, úroků z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 22 900 Kč od 9. 5. 2024 do zaplacení, **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně navrhla uložit žalovanému povinnost zaplatit jí částku 22 900 Kč s úroky z prodlení. Žalobkyně tvrdí, že se žalovaným uzavřela dne 29. 2. 2024 smlouvu o podnikatelském úvěru (dále jen „Smlouva“) prostřednictvím webového rozhraní žalobkyně. Totožnost žalovaného byla ověřena oproti platným dokladům. Žalovaný smlouvu podepsal SMS kódem zasláným mu na jeho telefonní číslo. Na základě Smlouvy mu poskytla žalobkyně úvěr ve výši 12 000 Kč, žalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Kopecká.

zavázal úvěr splatit do 8. 5. 2024 spolu s poplatkem za poskytnutí úvěru za každý den čerpání, který žalobkyně požaduje do splatnosti poslední splátky ve výši 8 400 Kč. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný nic nezaplatil. Žalobkyně se domáhá úhrady jistiny ve výši 12 000 Kč, částky 2 500 Kč představující jednorázovou sankci za prodlení s úhradou pěti splátek po 500 Kč a poplatku za poskytnutí úvěru ve výši 8 400 Kč.

2. Žalovaný uvedl, že Smlouvu neuzavíral jako podnikatel, nýbrž jako fyzická osoba za účelem úhrady nájemného a výdajů na živobytí. V době uzavírání smlouvy fakticky nepodnikal, živnostenské oprávnění měl přerušené. Uvedl, že cílem žalobkyně bylo zbavit jej ochrany, která je spotřebitelům zaručena zákonem o spotřebitelském úvěru. Žalovaný dále vyjádřil pochybnost, zda Smlouva byla uzavřena platně, neboť není nepochybné, že kód, který byl odeslán žalovaným formou SMS, byl připojen ke konkrétnímu znění smlouvy, tedy zda vyslovil souhlas právě s konkrétním zněním Smlouvy. Zároveň uvedl, že výše RPSN je v rozporu s dobrými mravy, když činí 13 578 %. Rozpor s dobrými mravy spatřuje také ve výši sankcí. Žalovaný dále namítl neplatnost smlouvy z důvodu neposouzení jeho úvěruschopnosti jako spotřebitele ze strany žalobkyně před uzavřením Smlouvy, neboť byl vyzván jen k předložení dokladu o totožnosti a uvedení identifikačního čísla. Při jednání uvedl, že v rámci telefonického hovoru s pracovníkem žalobkyně před uzavřením Smlouvy informoval, že aktuálně nepodniká, že nezná své identifikační číslo a že finanční prostředky potřebuje na úhradu nájmu a na živobytí, na to mu bylo sděleno, že to nevadí a následně mu pracovník žalobkyně zatelefonoval identifikační číslo, poté, co ho vyhledal. Žalovaný uvedl, že je schopný splácet jistinu po 1 000 Kč měsíčně. Žalovaný dále uvedl, že se jedná o třetí smlouvu uzavřenou se žalobkyní, když předchozí dva úvěry zaplatil.
3. Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícímu skutkovému stavu. Ze smlouvy o podnikatelském úvěru ze dne 29. 2. 2024 č. [REDAKCE], kterou uzavřela žalobkyně jako věřitel se žalovaným (dále jen „Smlouva“), soud zjistil, že se žalobkyně zavázala poskytnout žalovanému úvěr ve výši 12 000 Kč, když v předmětu smlouvy jsou uvedeny podnikatelské účely bez omezení konkrétního podnikatelského účelu. Totožnost žalovaného byla ověřena oproti občanského průkazu, žalovaný uzavřel Smlouvu formou komunikace na dálku prostřednictvím SMS kódu, a to prostřednictvím mobilního telefonu. Žalovaný se zavázal úvěr zaplatit spolu s poplatkem za poskytnutí úvěru ve výši 1 % za každý den čerpání úvěru do 8. 5. 2024. Pro případ prodlení žalovaného byla sjednána smluvní pokuta ve výši 500 Kč a dále smluvní pokuta ve výši 0,1 % z nesplacené jistiny denně. Částka 12 000 Kč byla převedena na běžný účet žalovaného jako fyzické osoby, nikoli na podnikatelský účet. Mezi účastníky bylo nesporné, že předmětem podnikání žalobkyně je poskytování a zprostředkování spotřebitelského úvěru. Mezi účastníky dále nebylo sporné, že částka 12 000 Kč byla žalovanému poskytnuta a žalovaný úvěr neuhradil ani zčásti. Mezi účastníky bylo naopak sporné, zda žalovaný uzavřel Smlouvu v postavení podnikatele pro účely své podnikatelské činnosti.
4. Po právní stránce dospěl soud k závěru, že účastníci uzavřeli smlouvu o úvěru ve smyslu § 2 395 a následující zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Bylo třeba posoudit, zda žalovaný vystupoval při uzavření úvěrové Smlouvy v pozici jako podnikatel v rámci své podnikatelské činnosti, či v postavení spotřebitele a zda Smlouva byla uzavřena platně.
5. Spotřebitel je definován v paragrafu 419 o. z. tak, že je jím každý člověk, který mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná.
6. Podle paragrafu 420 odst. 1 o. z. kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.
7. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2011 sp. zn. [REDAKCE], dovodil, že má-li se jednat o závazkový obchodní vztah, musí jít o vztah mezi podnikateli, a dále musí být při vzniku tohoto závazkového vztahu zřejmé, že se s přihlédnutím ke všem okolnostem týká jejich podnikatelské

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Kopecká.

činnosti. V rozsudku ze dne 19. 7. 2017 sp. zn. [REDAKCE] Nejvyšší soud uzavřel, že pro závěr, zda fyzická osoba uzavírající smlouvu je v postavení spotřebitele, je rozhodující zejména účel jednání takové osoby v tomto smluvním vztahu. V rozhodnutí sp. zn. [REDAKCE] ze dne 29. 11. 2016 dospěl Nejvyšší soud k závěru, že „pro odpověď na otázku, zda fyzická osoba uzavírající smlouvu s dodavatelem je v postavení spotřebitele, je rozhodující především jednání takové osoby v konkrétním smluvním vztahu. Okolnost, že spotřebitel má podnikatelské oprávnění, je pro posouzení jeho právního postavení ve smluvním vztahu s dodavatelem irelevantní.“ Ústavní soud v usnesení ze dne 8. 6. 2021 sp. zn. [REDAKCE] uvedl, že pro určení postavení účastníka v konkrétní smlouvě není relevantní výslovně ujednaná smluvní identifikace stran, nýbrž je třeba zkoumat faktický stav věci. Podstatné je odlišit, zda podnikající fyzická osoba jedná jako podnikatel v rámci své podnikatelské činnosti, nebo mimo tento rámec. Ústavní soud dovodil, že rovněž osoba s živnostenským oprávněním může vystupovat v daném vztahu jako spotřebitel, pokud jedná mimo rámec své podnikatelské činnosti. Souvislost půjčovaných prostředků s podnikáním nelze podle Ústavního soudu prokazovat pouze tím, že je ve smlouvě uveden údaj o sídle a identifikačním číslem podnikatele, ani tím, že smlouva „skrytě“ obsahuje ve formulářových ustanoveních blíže neurčené označení „podnikatelské účely“.

8. Soud musel posoudit, zda v případě Smlouvy se jedná o úvěr, který uzavíral žalovaný jako podnikatel v rámci své podnikatelské činnosti, anebo jako spotřebitel. Žalobkyně je subjektem poskytující spotřebitelské úvěry. Smlouva, kterou účastníci uzavřeli, je nazvána smlouvou o podnikatelském úvěru, žalovaný je v ní označen datem narození, rodným číslem, adresou místa podnikání a identifikačním číslem. V článku II. 2.4. Smlouvy se uvádí, že je úvěr poskytován výlučně na financování podnikatelských potřeb klienta bez omezení konkrétního podnikatelského účelu úvěru. Blíže však nebyl podnikatelský účel, na který byl žalovanému úvěr ze strany žalobkyně poskytován, specifikován. S ohledem na shora citovanou judikaturu, kdy pouhé označení smluvní strany jako podnikatele ani údaj, že úvěr je poskytován pro podnikatelské účely, nepostačuje k prokázání tvrzení, že konkrétní úvěrová smlouva byla uzavírána mezi podnikateli v rámci podnikatelské činnosti dlužníka. Účel, pro který byl úvěr poskytnut, nebyl ve smlouvě žádným způsobem konkretizován, smlouva byla vyhotovená ve standardizované podobě, o čemž svědčí i předchozí smlouvy uzavřené mezi účastníky. Žalobkyně jako poskytovatel úvěru se nijak nezajímala o to, v jaké oblasti žalovaný podniká a pro jaké účely žádá úvěr poskytnout. Ve smlouvě je žalovaný označen i rodným číslem a datem narození. Žalovaný tvrdil, že o úvěr žádal za účelem zaplacení nájmu a pokrytí výdajů na živobytí, nikoli za účelem, který by se týkal jeho podnikatelské činnosti, když v předmětné době měl živnostenské oprávnění přerušené a o této skutečnosti informoval žalobkyni v telefonním hovoru se zaměstnancem žalobkyně. Žalobkyně netvrdila a neprokazovala, že žalovaný při uzavírání Smlouvy jednal v rámci své podnikatelské činnosti. Za situace, kdy tvrzení žalobkyně, že se jedná o podnikatelský úvěr, je opíráno pouze o formulaci smlouvy a o označení žalovaného ve smlouvě identifikačním číslem a místem podnikání, dospěl soud k závěru, že nebylo prokázáno, že se jedná o podnikatelský úvěr, tedy že by žalovaný při jeho uzavírání vystupoval jako podnikatel v rámci své podnikatelské činnosti. Soud dospěl k závěru, že se jedná o spotřebitelský úvěr, na který se vztahuje zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru.
9. Podle § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěru schopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Podle odst. 2 citovaného ustanovení poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Kopecká.

plnění dosavadních dluhů. Hodnotu majetku při tom zohledňuje tehdy, jestliže ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoli pravidelnými splátkami, nebo jestliže z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy. Jako důsledek porušení uvedené povinnosti stanoví § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru neplatnost smlouvy uzavřené v rozporu s povinností poskytovatele úvěru s tím, že spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčení lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možností.

10. Otázkou nutnosti zkoumat úvěruschopnost žadatelů o úvěr se opakovaně zabývaly vyšší soudy.

Soud zde odkazuje například na rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp.zn. [REDAKCE], [REDAKCE] a dále pak na nález Ústavního soudu sp. zn. [REDAKCE] ze dne 26. 2. 2019. Tato citovaná rozhodnutí se sice týkala posouzení úvěruschopnosti v režimu podle zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30. 11.2016, ovšem s ohledem na níže uvedené, má soud za to, že závěry těchto rozhodnutí lze vztáhnout i na posouzení úvěruschopnosti v režimu zákona č. 257/2016 Sb., a to z následující důvodů: z rozsudku Soudního dvora Evropské unie 2. senátu ze dne 5. 3. 2020 sp. zn. [REDAKCE], vyplývá, že články 8 a 23 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. [REDAKCE] ze dne 23. 4. 2008, o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice rady číslo [REDAKCE], musí být vykládány v tom smyslu, že ukládají vnitrostátním soudům, aby zkoumaly z úřední povinnosti, zda došlo k porušení předsmuvní povinnosti věřitele dle článku 8 citované směrnice, to znamená povinnost řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele, a vyvodil důsledky, které z porušení této povinnosti vyplývají ve vnitrostátním právu, a to za podmínky, že tyto sankce splňují požadavky tohoto článku 23. Články 8 a 23 citované směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní úpravě, podle níž se sankce za porušení předsmuvní povinnosti věřitele posoudit úvěruschopnost spotřebitele (tj. neplatnost úvěrové smlouvy ve spojení s povinností tohoto spotřebitele vrátit věřiteli poskytnutou jistinu v době přiměřené jeho možností) uplatní pouze za podmínky, že spotřebitel neplatnost namítne, a to v tříleté promlčení době. Soudní dvůr EU rozhodoval o předběžné otázce, kterou položil Okresní soud v Ostravě a dospěl k závěru, že uvedená směrnice byla do českého právního řádu transponována nedostatečně, když § 87 zákona o spotřebitelském úvěru sice stanoví sankci neplatnosti úvěrové smlouvy, ovšem jen za předpokladu, že se spotřebitel neplatnosti dovolá. Soudní dvůr Evropské unie ještě nad rámec odpovědi na předběžné otázky doplnil, že sankci v podobně ztráty nároku věřitele na ostatní peněžitá plnění považuje za přiměřenou ve smyslu článku 23 směrnice. Je tedy zřejmé, že ustanovení § 86 a 87 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, je třeba vykládat tak, že porušení povinnosti věřitele řádně zkoumat úvěruschopnost žadatele o úvěr před uzavřením úvěrové smlouvy je sankcionováno absolutní neplatností takovéto úvěrové smlouvy, k níž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. K totožnému závěru o absolutní neplatnosti úvěrové smlouvy pro nesplnění povinnosti řádně posoudit úvěruschopnost žadatele o úvěr dospěl rovněž Krajský soud v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. [REDAKCE].

11. Soud se tedy zabýval tím, žalobkyně splnila povinnost stanovenou zákonem o spotřebitelském úvěru v § 86. Žalobkyně netvrdila, že by posuzovala úvěruschopnost žalovaného před uzavřením smlouvy a k případnému posouzení úvěruschopnosti nenavrhla žádné důkazy. Neunesla tedy břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně řádného vyhodnocení schopnosti žalovaného daný úvěr splácet. Pro úplnost soud uvádí, že soud nemohl žalobkyni poučit ve smyslu paragrafu 118a odst. 1, odst. 3 o.s.ř. o povinnosti tvrdit všechny rozhodné skutečnosti (ohledně postavení žalovaného jako podnikatele a posouzení úvěruschopnosti) a označit k tvrzeným skutečnostem důkazy, neboť poučovací povinnost soudu se k váže jednání, ke kterému se žalobkyně nedostavila. Soud proto dospěl k závěru, že uvedená smlouva je pro porušení povinnosti uvedené v § 86 o spotřebitelském úvěru neplatná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Kopecká.

12. Za situace, kdy soud dospěl k závěru, že Smlouva o úvěru je pro porušení povinnosti žalobkyně řádně posoudit úvěruschopnost žalovaného před uzavřením Smlouvy absolutně neplatná, je žalovaný jakožto spotřebitel dle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru povinen vrátit pouze poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru, a to v době přiměřené jejím možnostem. Ustanovení § 87 zákona o spotřebitelském úvěru je speciální vůči obecné úpravě bezdůvodného obohacení podle § 2991 a § 2993 o. z. a upravuje soukromoprávní sankci poskytovatelů úvěrů spočívající v tom, že poskytovatel úvěru má nárok jen na nesplacenou jistinu úvěru bez dalších smluvných úroků a poplatků, v nové době splatnosti (buď mezi účastníky dohodnuté nebo soudem určené). Výzva neodvisí od výzvy věřitele k plnění, nýbrž od možností dlužníka (spotřebitele); nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. mu vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývajících částí jistiny spotřebitelského úvěru v době podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 4. 2022, č. j. [redacted]).
13. Žalobkyně má vzhledem k výše uvedenému právo pouze na vrácení poskytnuté jistiny, nikoli na úroky, poplatky, smluvní pokutu apod. Žalovanému byla poskytnuta částka 12 000 Kč, žalovaný uhradil 0 Kč, a je proto povinen zaplatit žalobkyni rozdíl mezi poskytnutou a uhrazenou částkou, celkem je proto žalovaný povinen zaplatit žalobkyni částku 12 000 Kč. V této části proto soud žalobě vyhověl. Naproti tomu soud zamítl žalobu jako nedůvodnou ohledně částky 10 900 Kč představující rozdíl mezi žalovanou částkou 22 900 Kč a částkou 12 000 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že nárok na úroky z prodlení vzniká věřiteli teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývajících částí jistiny v době určené dle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, soud zamítl žalobu rovněž ohledně úroků z prodlení, neboť dosud nenastala splatnost jistiny.
14. Žalovaný uvedl, že je zaměstnaný v [redacted], s měsíčním příjmem 39 000 Kč, na dopravu do zaměstnání vynakládá měsíčně 4 500 Kč, nájem dosahuje 20 000 Kč, za elektřinu a vodu hradí 3 000 korun měsíčně, a dále hradí splátky 4 úvěrů po 1 000 Kč měsíčně. Soud dospěl k závěru, že kritérium stanoveným v § 87 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, tedy možnostem žalovaného a spravedlivému uspořádání práv účastníků, a to zejména vzhledem k výši dlužné jistiny odpovídá zaplacení jistiny ve splátkách po 1 000 Kč měsíčně, a to pod podmínkou ztráty výhody splátek. V případě, že se žalovaný zpozdí s úhradou byť jediné splátky, může věřitel vůči žalovanému uplatnit zesplatnění celého plnění.
15. Pro úplnost soud uvádí, že je dále dán důvod neplatnosti Smlouvy pro rozpor s dobrými mravy podle § 588 o. z. RPSN dané smlouvy činí 861,942 %, poplatek za uzavření smlouvy dosahuje částky 8 400 Kč, to představuje 70 % jistiny úvěru. Takový poplatek má soud ve shodě s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. března 2019 č.j. [redacted] za skrytý úrok, což vede k podstatnému navýšení celkové roční procentní sazby nákladů. Za situace, kdy žalovanému byly poskytnuty finanční prostředky ve výši 12 000 Kč a ten zavázal se vedle jistiny vrátit finanční prostředky ve výši 8 400 Kč jako poplatek za poskytnutí úvěru, má soud za to, že takto vysoké faktické úroky (úrok + poplatek), jsou v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 588 o.z. Neúměrnou míru zatížení žalovaného lze dovodit již z výše RPSN 861,942 % ročně. Ohledně závěru o neplatnosti smluvních ujednání o výši úroků pro rozpor s dobrými mravy soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu, zejména pak na rozhodnutí sp.zn. [redacted], [redacted], sp. zn. [redacted]. Soud dále odkazuje rovněž na nálezy Ústavního soudu sp. zn. [redacted], v němž Ústavní soud dovodil, že v případě naprosto zjevného nesouladu plnění s dobrými mravy v neprospěch spotřebitele není vyloučeno ani to, že tato okolnost může vést k zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. Následně Nejvyšší soud uzavřel v rozhodnutích sp. zn. [redacted], [redacted] a [redacted], že je-li exekucním titulem přiznané plnění ve svém souhrnu natolik nemravné a vedoucí k neúměrnému poškození dlužníka, je namístě exekuci zastavit dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. i bez návrhu povinného. Lze-li dle shora citovaného nálezu Ústavního soudu a judikatury Nejvyššího soudu z důvodu rozporu smluvních

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Kopecká.

ujednání spotřebitelských smluv s dobrými mravy v neprospěch spotřebitele zastavit exekuci, tím spíše je třeba zabývat se platností smlouvy již v nalézacím řízení.

16. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 2 poslední věty o. s. ř. Soud vychází ze specifické povahy řízení úpravy poměrů dle § 86 a 87 o spotřebitelském úvěru, kdy v případě závěru o neplatnosti smlouvy o úvěru je soudem stanovena doba pro vrácení poskytnuté jistiny či její části podle možností spotřebitele. Jedná se o rozhodnutí ve věci samé, nikoli o lhůtu k plnění podle § 160 odst. 1 o. s. ř. Za této situace s ohledem na specifika řízení nelze určit poměr úspěchu a neúspěchu účastníka ve věci ve smyslu ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř., o poměru úspěchu a neúspěchu toho kterého účastníka nelze vůbec uvažovat (viz usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 11. 2024 č.j. [REDACTED]). Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení rozsudku ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu ve Strakonici.

Pokud by podle tohoto rozsudku nebylo plněno řádně a včas, může být k návrhu soudem vykonán. Strakonice 29. května 2025

JUDr. Lenka Bártová v. r.
Samosoudkyně

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Kopecká.